

תזורת ההר"ק

מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר
רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

שמות

לע"נ הצדיק הטהור
רבנו משה אהרן פינטו זיע"א
והרבנית מדלן מזל טוב זיע"א
ולהבדיל לרפואת האדמו"ר
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

ויאמר אלוקים אל משה אהיה
אשר אהיה ויאמר כה תאמר
לבני ישראל אהיה שלחני אליכם.
(שמות ג, יג.)

"ויאמר משה אל האלוקים הנה אנכי בא אל בני ישראל ואמרת להם אלוקי אבותיכם שלחני אליכם ואמר לי מה שמו מה אומר אליהם", מה ראה הקב"ה לבחור מכל השמות שם זה שלא נזכר בכל התורה מלבד כאן "אהיה אשר אהיה"?

והנה מובא במדרש (שמות רבה ג, ו) ויאמר אלוקים אל משה אמר רבי אבא בר ממל, אמר ליה הקב"ה למשה שמי אתה מבקש לידע, לפי מעשי אני נקרא, פעמים שאני נקרא בא-ל, שדי, בצבאות, באלוקים, בה'. כשאני דן את הבריות אני נקרא אלוקים, וכשאני עושה מלחמה ברשעים אני נקרא צבאות, וכשאני תולה על חטאיו של אדם אני נקרא אל שדי, וכשאני מרחם על עולמי אני נקרא ה', שאין ה' אלא מידת רחמים שנאמר (שמות לד, ו) "ה' ה' א-ל רחום וחנון" הוי אהיה אשר אהיה אני נקרא לפי מעשי. הנה ביאור הדברים בפשטות, שהקב"ה אמר למשה "אהיה אשר אהיה" כלומר "אהיה" אתגלה בעולם באותו שם "אשר אהיה" לפי מה שאפעל באותה שעה, אך בכל אופן אינו מובן מה השם הזה "אהיה"?

ויובן על פי דברי רבנו האר"י הקדוש זצוק"ל בליקוטי תורה - אהיה אשר אהיה - על פי מה שמובא בגמרא (שבת נה). חותמו של הקב"ה הוא אמת, שהכוונה בזה על שם "אהיה אשר אהיה" שכן אהיה כפול אהיה בגמטריא "אמת". ויובן, כאשר שאל משה רבנו את הקב"ה "ואמר לי מה שמו מה אומר אליהם" השיב לו הקב"ה אהיה אשר אהיה שהוא חותם כל השמות. ובלשון רבנו זצוק"ל כי כל שמות הקודש חתמן הקב"ה בשם אמת שהוא חותמו בסוד אה"ה פעמים אה"ה גימטריא אמת, שאילו לכן כשהיה אדם מוציא שם מפיו היה נשרף מהבל פיו, לכן הלביש את השמות וחתמן בשם אה"ה.

הנה ידועים דברי רבנו החיד"א זצוק"ל בספרו עבודת הק"י דש (סימן ז) בענין שם קדוש זה "אהיה אשר אהיה" (והביאו רבנו הכן איש חי זצוק"ל בספרו בן יהודע) שהוא מסוגל בתפילה לפעול ישועות על כל דבר בעולם, וזה לשונו מצא"תני כתוב בגנוי המקובלים כתב יד, אם יתפלל אדם לשם אהיה אשר אהיה בכל דבר שבעולם לחולה, לבנים, לחכמה, לזכירה, לפרנסה, להנצל מסער הים ומסכנת דרכים, ולכל דבר רק שיהיה טהור ויאמר בכוונה יהי רצון מלפניך השם הגדול אהיה אשר אהיה שתרחם עלי ותעשה וישאל בקשתו בלשון ברור. וכן יאמר ג' פעמים.

הנה בימים אלו אשר כל צעד ושעל קשים מנשוא וצריכים רחמי שמים מרובים, נזכיר שם זה ונאמר ה"הי רצון" הנ"ל, והקב"ה ירחם וישוע ונוכה לגאולה וישועה, ונתבשר בשורות טובות ישועות ונחמות.

הנה בימים אלו הם זמן בעולם אשר כל אחד רוצה להביע את דעתו, לומר את שלו ולעמוד על שלו, וזהו ניסיון קשה של הדור הזה לדעת לעשות את שליחותך ביושר ובתמים ולא לעבור על "בל תוסף". הקב"ה יחזק ידיים נרפים, ונא לציון גואל.

שבה וחזרת הקב"ה מבקש ממושה רבנו שילך לגאול את בני ישראל, משה מתנגד ומבקש מהקב"ה שישלח גואל אחר והוא אינו מתאים להיות הגואל. תירוץ רבים נאמרו על קושיה זאת, אך עדיין הקושיה בעינה עומדת מדוע משה מתנגד? מי יכול לעמוד בפני הקב"ה ולומר "לא" על מה שהקב"ה מבקש? ועוד בקשה מיוחדת כזו להיות הגואל?

אלא אפשר לבאר ולומר, משה רבנו אחז שהגואל צריך להיות גדול בכל המעלות הגדולות שאפשר ומכוחו תבוא הגאולה, משה רבנו אחז שהוא איש פשוט וידוע ש"האיש משה עניו מכל אדם אשר על פני האדמה", ואם הוא איש פשוט איך יוכל לגאול את ישראל? הגאולה תהיה פשוטה מאוד, וזה נמשל לילד אשר טעה ביער והיה בסכנה, איש פשוט שעבר והצילו, לקחו להוריו לא עושים מדבר זה עניין גדול, אך אם ילד טעה ביער והמלך עבר והצילו, עושים טקס והמלך משיב את הילד אשר הציל וכו'.

כך הקב"ה שולח שליח לגאול, משה אחז שהוא פשוט לכן הגאולה לא תהיה דבר מיוחד גאולה פשוטה, אך אם הקב"ה ישלח אדם גדול לגאול, זו תהיה גאולה כמלך שמציל ילד מן היער. ולכן משה התנגד מאהבת עם ישראל, אך שליחות משה הייתה שליחות אחרת, הקב"ה שלחו לעשות את דברו בלי להכניס מכוחו או ממנו, וזה מה שה' אומר למשה "והייתי עם פיך", משה מוליך ומביא את דבר ה' בלי כוחות עצמיים שלו. וזה עומק הברכה "הבוחר בתורה ובמשה עבדו וביש"א ראל עמו", משה היה העבד, השליח ללכת לישראל עמו, בלי עניינים פרטיים שלו או ממנו, וזה אשר מצאנו במכת בכורות "אני ולא מלאך" וכו', הקב"ה בכבודו ובעצמו. הנה לימוד זה צריך להיות מורה דרך בחיינו, ישנם אנשים אשר זכו לאיזה גדולה או מעלה או תפקיד מסויים, וברבות הימים מתחילים להאמין שהם נהיו שותפים להקב"ה במעשה בראשית, וכו' כותם עומד עולם ומרוממים הם מכולם, אך זו טעות חמורה אשר הרס גדול טמון בה. נשתדל לחקוק בליבנו שכל מעלה וכל דרגה אשר זוכה בה האדם הוא שליח לעשות את שליחותו, ההורים בכית הם שליחים לחנך את ילדיהם, המלמד בתלמוד תורה הוא שליח וכן כל יהודי ויהודי. וכשנתעמק נמצא שכל המנהיגים אשר טעו והטעו את העולם, אלו אנשי שים אשר ברבות הימים האמינו בכוחם ובעצמם "כי הוא הנותן לך כח לעשות חיל",

ולכן פרנס אשר לא מתגאה על הציבור, זוכה לבנים תלמידי חכמים ולא לשכר אחר מכיוון שבנים זה המשך, הקב"ה נותן לו שכר המשך על אשר הוא היה המשך לדבר ה', משום שגאווה מורה על "כוחי ועוצם ידי" שזה ההיפך משליח העו"ש שה את רצון משלחו.

הנה ימים אלו הם זמן בעולם אשר כל אחד רוצה להביע את דעתו, לומר את שלו ולעמוד על שלו, וזהו ניסיון קשה של הדור הזה לדעת לעשות את שליחותך ביושר ובתמים ולא לעבור על "בל תוסף". הקב"ה יחזק ידיים נרפים, ונא לציון גואל.

- איגרת האדמו"ר
פרשת שבוע עמ"ס 1
- אור החיים הקדוש
פלא יועץ עמ"ס 2
- כתר קדושה
עמ"ס 3
- אמרות טהורות
נועם אלימלך עמ"ס 4

פרשת השבוע:
שמות
הפסרה: דברי ירמיהו
(ירמיהו א-ב, ג)

הדלקת נרות: 16:21
צאת השבת: 17:14
צאת השבת לרבינו
תם: 17:45

להצלחת
נתנאל וחנה גבאי
והילדים היקרים
להצלחת הילדים
יאשיהו יוסף יואל
ומאיר אהרון
משה חיים רפאל
שירן חנה בת לאה
בנימין
לערות וארות שלחו מייל
alohharifpinto@gmail.com

” אור החיים הקדוש ”

כענהג כבוד האדעו'ו ללמוד
בסעודה ראשונה של שבת

” פלא יועץ ”

כענהג כבוד האדעו'ר בסעודה שנייה של שבת
ערכ: אמלה ושתייה

{א} ואלה שמות בני ישראל. טעם אומרו ואלה בתוספת וא"ו ללמוד עליהם כי כולם צדיקים קים כאבותיהם ואלה מוסיף על הראשונים מה ראשונים להם אברהם יצחק יעקב צדיקים עליונים כמעשה אבות עשו הבנים.

עוד ירצה על דרך אומרם ז"ל (תנחומא שמות ד') כי זמן הגלות התחיל מימי אברהם משנולד יצחק, והוא אומרו ואלה וגו' הבאים מצרימה מוסיף על הראשונים לומר לך שגם הראשונים בגלות היו ואלה עמהם.

עוד ירצה מה הראשונים ידעו והכירו בגלות וקבלו עליהם ועל זרעם כמו כן אלה. והוא אומרו ואלה מוסיף על הראשונים ולדרך זה הרוחנו טעם נכון לדעת לאיזה ענין חזר הכי טוב ומנאם אחר שכבר מנאם בפרשת ויגש בירידתם למצרים, ורש"י ז"ל פירש כי להודיע חבתם חזר ומנאם כמותם, ואין דבר זה מספיק אלא לדרשה ולא לפשטן של דברים, ועוד לדבריו היה לו לקבוע המנין אחר אומרו וימת יוסף וגו' ואלה שמות וגו', ולדרכנו הכתוב יודיע טעם מניינם שמונה הוא והולך בספר התורה מי ומי הבא לקבל גזירת מלך לסבול עול הגלות ולא פנה עורף כמעשה עשו הרשע (בראשית לו) שהלך לו אל ארץ מפני יעקב, ודרשו ז"ל (ב"ר פ' פ"ב) מפני שטר חוב של הגלות, ואמר ואלה שמות וגו' הבאים מצרימה פ"י הבאים לסבול עול הגלות במצרים את יעקב אתו בדומין לו בהסכמה אחת לפרוע שטר חוב הגלות. לזה דקדק לומר הבאים, פירוש הגם שלא באו חפצים היו לבוא, וזה לך האות איש וביתו באו כאדם שמכין עצמו על הדבר, ואלו ירדו מצרים לסיבה ידועה לא היו עוקרים דירתם ובאים והיו באים ביאת עראי ורגליהם רגל ישרה לשוב ארצה כנעון. וטעם שחזר לומר באו ולא הספיק במה שהקדים לומר הבאים, נתכוון לעשות הפרש בין המנויים בפרשה לאנשי ביתם כי אנשי ביתם אין כולם בגדר זה. ועי' מה שכתבתי בפרשת ויגש בפסוק בניו ובני ובני וגו' כי הם דוקא היו חפצים בדבר. והגם שלא מנה כאן אלא י"ב שבטים, אולי שהם היו בגדר בפני עצמם בדומה ליעקב.

או יתבאר הכתוב על זה הדרך ואלה שמות בני"י הבאים מרצונם וחפצם מצרימה הרשומים ראובן שמעון וגו', אבל כל שאר יוצאי ירך יעקב לצד שבא יעקב באו עמו, והוא אומרו את יעקב איש וביתו באו, וזולת ביאת יעקב לא היו באים כולם, ולזה הוצרך לומר באו פעם שנית.

כתיב (משלי כג ב): ושמת שכין בלעך אם בעל נפש אתה. מה מאד צריך לזהר מכל נדנדוד אסור התלוי באכילה, כי נמצא הגוף גדל באסור ואשמה הנפש ההיא, מרעה אל רעה יצא, כי טמאתה בשוליה ולא תוכל להשיג ארחות חיים ליראה ולאהבה את ה' הנכבד והגורא ולעבדו עבודה שלמה. לכן צריך להיות זהיר ורזיז ולעמד על השוחטים שיהיו אמנים בקיאים ויראי ה' מרבים, ויזרו את בני ביתו שיבדקו יפה יפה עד מקום שידם מגעת על אסור תולעת, ולא יאכל פרי שגדל בו תולעים עד שיחתכנו תחלה ויבדקנו, וכן צריך לזהר הרבה מתערבת יתושים ופרעושים ומיני שרצים דקים הנופלים במאכל בימות הקיץ גם בלא דעת, וצריך להיות בקי בדיני יינות ומאכלים במגען של עכו"ם ונעלם מן העין וכדומה. ומה טוב ומה נעים להתנהג בפרישות ולברך מאה שערים של התר כדי שלא לנכס בשער אחד של אסור, כי כל עמל אדם לפיהו (קהלת וז), ושמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו (משלי כא כג):

וצריך לזהר שלא להקפיד על בני ביתו על שום דבר והן בכלל בענין האכילה, אפלו הקדיחה תבשילו ולא עשתה אשר יכשר לו, ולא יהא רק שוגג כמוזד ואנס כרצון. ולא יקעם עם אשתו ומשרתיו ואנשי ביתו, כי איש כמדתו מן השמים דנים אותו, וכתיב (איוב לא יג ד'): אם אמאס משפט עבדי ואמתי בריבם עמדי, ומה אעשה כי יקום אל וכי יפקד מה אשיבנו. העמק בזה ותעביר על מדותיך, כי יותר ממה שאשתך ומשרתיך חיבים בכבודך ובעבודתך אתה חיב בכבוד ועבודת קונך:

וצריך לזהר לומר דברי תורה על השלחן, ולא יעבר מקרא מקרא או משנה. וכי שהוא בחברת בני אדם, אם בר הכי הוא פיו יגהה חכמה לזכות עצמו ואחרים עמו, ואי לאו בר הכי או דלא מסתייעא לה מלתא על כל פנים הוא ילמד בינו לבין עצמו איוו משנה השגורה בפיו, כגון "כל ישראל" או "רבי חנניה" וכדומה, וכל המרבה הרי זה משובח. ומאחר שהפליגו בזהר הקדוש (שמות קנו ב) בשבח המגיע למעלה זכרון בית המקדש על שלחנו ומצר ודואג על חסרונו, על כן נהגתי לומר בריאת זו על השלחן לצאת בה גם כן ידי חובת דברי תורה: תניא. אמר רבי יוסי: פעם אחת הייתי מהלך בדרך ונכנסתי לחרבה אחת מחרבות ירושלים להתפלל וכו' (ברכות ג א). תניא. רבי אלעזר אומר: שלש משמרות היו הלילה וכו' (שם). יהודה בן תימא אומר וכו' (אבות ה כ). ובשבת אני רגיל לומר משנת יהודה בן תימא וממרת אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים וכו' (שבת קיח, א). רבי חנניה בן עקשיא וכו'. ואחר כונות הלב הן הדברים; בעדן עציבותא עציבותא, ובעדן חדוא חדוא:

ימי השוכבים

”וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאוד מאוד ותמלא הארץ אותם” (שמות א, ו). וצריך לדעת שאין מילים מיותרות בתורתנו הקדושה, אם כן מה האריכות ”וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא ובני ישראל פרו וישרצו במאוד מאוד ותמלא הארץ אותם”?

ואפשר לבאר ולומר יסוד גדול, הנה אנו מוצאים אנשים אשר עושים חשבונות ואומרים אם יוולדו לי הרבה ילדים מהיכן תהיה לי פרנסה לפרנסם. וכן כאשר מתקרב יום שמחות של הבנים, ההורים דואגים מאוד ואומרים איך נפרנסם, איך נישא בעול החתונות ובעול ההתחייבויות. אך צריך לדעת יסוד גדול כל ילד אשר נולד לעולם, מביא איתו את השפע ואת הפרנסה שלו והברכה באה עימו. וכן צריכים לדעת כאשר מתקרבים ימי החתונה של הילדים, יש מלאך מיוחד שמשפיע שפע גדול על החתן והכלה או על מי שהוא משתדל בשביל חתן וכלה. ולכן מימים ימימה, נהגו כאשר היה אדם אשר פרנסתו הייתה קשה, היו מקפידים ללכת לחפש חתן וכלה אשר לא היה בכוחם לעמוד בהוצאות של החתונה, והיו לוקחים על עצמם את כל ההוצאות בכדי שברכת ה' והמלאך המשפיע על החתן והכלה ישפיע עליהם, והברכה תהיה מנת חלקם. ועל פי יסוד זה יובן, הנה יוסף הצדיק הוא היה המפרנס של בני יעקב בארץ מצרים והנה יוסף נפטר.

והתורה הקדושה באה ללמד אותנו את אמונתם של בני ישראל, אפילו שבמשך שנים גדלו והתרגלו שיוסף הוא המפרנס והוא המשפיע, הנה יוסף נפטר ומה יהיה עם כל העם הרב של המשפחה הגדולה של בני יעקב, בכל אופן התורה מלמדת אותנו שבני ישראל לא עשו חשבונות כאלו, אלא ”ובני ישראל פרו וישרצו במאוד מאוד ותמלא הארץ אותם”, ילדו ילדים והמשיכו את המשך עם ישראל.

פרשיות אלו הם פרשות של חיזוק באמונה בהקב"ה, מוצאים את כל אשר עבר על אבותינו בארץ מצרים ולומדים איך לחזק עצמנו באמונה בהקב"ה, בכל הזמנים ובכל המצבים, גם כאשר רואים שעל פי כל החישובים השיכליים הדברים אינם מסתדרים, ואף הדברים יורדים ומתדרדרים למקומות אשר אינם נוחים ואינם נראים ראויים ימשיך בכל כוחו להתחזק בכל המובנים, ולהניח את החשבונות השיכליים ולהמשיך בדרך ה' בכל הכח ולהוסיף מחיל אל חיל.

פתר קדושה תולדות שושלת הזהב של צדיקי
בית עשפחת פינטו מדור ראשון עד דור עשירי
רבי אברהם פינטו זיע"א
במעלות קדושים וטהורים

בעת שהגיע רבי יעקב פינטו למרקש, נוכח לראות, כי בני אחיו, וקרא לו לבא אליו למרקש, לעמוד בראשות הישיבה העיר שקועים ראשם ורובם בלימוד תורת הקבלה, וכפי שהקים. רבי אברהם נענה לקריאת אחיו, קיבל על עצמו את המסופר לעיל, שאפילו ילדי העיר הכירו תורה זו. כתוצאה העול, והיטה שכמו למטרה הנעלה, להחזיר את עטרת לימוד מכך רבתה העזובה בלימוד תורת הנגלה, העיסוק בש"ס התלמוד למקומה הנכון.

רבי אברהם הצליח מאוד בתפקידו. השמועה אודות הישיבה בה החדשה, ודרכה המיוחדת, התפרסמה במהירות רבה. כל

רבי יעקב חשש מאד מפני ההשלכות העלולות לצמוח צורב חפץ להצטרף לשורותיה, ולהימנות בין תלמידיו של מכך, כי הרי לימוד המשנה וגמרא, הלכה ופוסקים, זהו רבי אברהם. לא רק בני העיר באו לחסות בצילה, אלא מכל העיקר. אם לא יעסקו בהם, מאין יצמחו גדולי תורה, ומי ערי וכפרי מרוקו נדדו בחורים צעירים, כשבליבם כמיהה עזה, יורה לעם את חוקי התורה, הלא אם אין גדיים אין תיישים. ללימוד ביישיבתו של רבי אברהם, ולחסות תחת כנפי חכמתו. מלבד זאת, בעקפיץ יגרם מכך נזק גם ללימוד תורת הקב"א את העול הכספי של ניהול הישיבה, נטל על כתפיו האח הבכור, לה, כי הרי רק מי שמילא כרסו בחכמת התלמוד ובהוראת רבי שלמה פינטו, שהיה בעל נכסים, ושמח להחזיק מהונו את הישיבה של אחיו.

וכך תקופה קצרה לאחר בואו של רבי אברהם למרקש, החל לימוד הנגלה לחזור ולפכות בעז בין בתי מדרשותיה, והוא המעיין הגדול, אשר הנחה את בני מרקש באורחות עיון התורה וההעמקה בה.

ברם, לא רק תורתו הברורה ושפתו הבהירה עמדו לו, אלא גם קדושתו המצורפת לענווה מופלגת, יחד עם מסירות אין קץ לתלמידיו, הם שייצרו את השילוב להצלחתו. שכן, מענוונותו המופלאה נוצר מעין אגם האוגר בתוכו את מימי התורה, כי כך דרכה של תורה, כדרכם של מים הנקווים במקום נמוך, הרי כה קל ונח, לכל עורג לאפיקי מים, לבוא ללקק בנחת, ולרוות צמאונו מן המים הזכים.

עם מעלה זו השתתפה חסידותו

ופרישותו, כי קדוש וטהור היה רבי אברהם, דומה למלאך ה'

לצורך הגשמת משימה זו, נדרשה דמות שתעמוד ברא' צבאות, פשוט וברור שזה וזה גרמו שהצליחה בידו מלאכת שות הישיבה, אישיות מרוממת ומושכת, שתוכל להציב שמים, וישיבתו שגשגה מאד מאד.

אתגר רוחני סוחף, שיתמודד בהצלחה מול המשיכה לצ' אולם נראה שהציר היסודי להצלחתו היה: מסירותו לתלמידיו, פונות תורת הרז. לשם כך שם רבי יעקב את עינו על אחיו ודאגתו הכנה להצלחתם הרוחנית. רבי אברהם היה בא לישיבת רבי אברהם פינטו זיע"א, אישיותו הקורנת של רבי אברהם בתו, ולומד עם תלמידיו, ובשנה אחת אף נראה להם בחוש התאימה לתפקיד במלא המובן, שכן מלבד גאונותו הע' הראות.

צומה. ניחון גם בכח הסבר יוצא מן הכלל, בשפה נעימה תאריך פטירתו של רבי אברהם לא ידוע לנו, וגם על זרעו אין וברורה במסירות לתלמידים, בצירוף נועם מידות, עונה בידנו פרטים, אולם פועלו הגדול שפעל, שלא תשתכח תורה נדירה, קדושה ופרישות. רבי יעקב פנה לרבי אברהם מישראל, הם העומדים לו, שלא ימוש זכרו לעולם.

תהילות ואישיותו

ה' מה רבו צרי רבים (תהילים ג, ב).
כל יהודי, היסורים מגיעים אליו על פי מעלת נשמתו. יש אדם שבניו קמים עליו, ויש אדם שאחיו, ויש אחר שבני עירו קמים עליו, ועל ידי הצרות האלו, הנפש של האדם מזדככת ומטהרת. ידע האדם, שכל אדם שקם עליו הוא התיקון של נפשו, והוא הזיכוכ שלו בעולם.

רגזו ואל תחטאו (תהילים ד, ה)
צריך האדם לדעת, שבכל עניין בחיים דרך הפשרה היא הדרך הטובה ביותר, אך בעניינים של הקב"א אין פשרות. מי שמתפשר בענייני שמים, בסוף יאבד את כל עולמו. וזו עצת היצר הרע להתפשר בענייני שמים, ולכן דוד המלך מלמד אותנו "רגזו" לא להתפשר בענייני שמים, ואם לא מתפשר "ואל תחטאו" זה מציל את האדם מלחטאו וליפול לרשת היצר הרע.

אני שכבתי ואישנה הקיצותי כי ה' יסמכני (תהילים ג, ו).
הנה "אישנה" ראשי תיבות א'יני י'שן ש'יתין נ'שמי ה'שינה כדברי הגמרא (סוכה כו:) שיעור היא שיתין נשמי, ופחות משיתין נשמי אין זו שינה, ודוד המלך נזהר לא לישון שיתין נשימה. והכח לעמוד בזה "ה' יסמכני" מהקבה היה הכח.

ההלכה, ראוי לעסוק גם בחכמת הנסתר, ובהעדר תלמידי חכמים הבקיאיים בתורת הנגלה, לא יצמחו גם אותם יחידי סגולה הראויים להחכים ברזי הקבלה.

משום כך הסיק, כי עליו להקים ישיבה לבחירי הני ערים, בה יעסקו בלימוד התלמוד בלבד, כדרך של הישיבות בעם יש' ראל כל הדורות. ישיבה בה ילמדו את דרכי העיון והעמקה, בסברא ישרה ונכונה. מתלמידה יידרש להשקיע את כל מעיינם בלימוד הגמרא. עם הרא' שונים ואחרונים, לאסוקי שמעתתא אליבא דהל' כתא, ומהם תפוץ תורה בישראל.

**כענהג כבוד האדמו"ר ללמוד
נעם אליעלך
במצאתי השבת קודש**

פרשת וירא

וירא אליו ה' נו'. נקדים לפרש פסוק "ואברהם זקן בא בימים". דהנה העולמות העליונים נקראים 'ימים', והצדיק בקדושתו מגיע עד העולמות העליונים, וזהו "ואברהם זקן" זה קנה חכמה, "בא בימים", ר"ל עד שהגיע אל העולמות העליונים, וכן כבוד המלך ע"ה נאמר "ודוד זקן בא בימים כו'", וזהו "חיים שאל ממך נתת לו אורך ימים", דהנה הצדיק, החיים שיש לו בעוה"ז אינו אצלו רק כמו דבר הנשאל לפי שעה, ומחמת זה הולך ומתגבר תמיד בקדושה מחמת שמחשב תמיד שמא היום הוא החזרת השאלה, וזהו "חיים שאל ממך", פירוש הצדיק שמחשב שהחיים אינם אלא שאלה ששאל ממך, לכן "נתת לו אורך ימים", עי"ז זוכה לאריכות ימים הוא עוה"ב.

וזהו "וירא אליו ה' באלוני ממרא והוא יושב כו' כחום היום", ר"ל דגם שהיה אברהם למטה, אבל עיקר ישיבתו באמת היה בעולמות העליונים, וזה רמז 'כחום היום', ר"ל שהיה בחמימות קדושה ודביקות כמו החמימות והדביקות של עולם עליון הנקרא 'יום' כנ"ל. וק"ל.

SHLOMI BENJAMIN

עיצוב : שלמה בנימין 0545330452

תורת הדין

מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א העלון הסוהף אשר מופץ בניו יורק, לוס אנג'לס, מאמי, מקסיקו, מרוקו וישראל בכל הערים וגדולות והמושבים **מכניסים את כבוד האדמו"ר לשולחן השבת שלכם** רוצים לקחת חלק בהפצה הענקית רוצים להקדיש עלונים לע"ז ולרפואות חיינו עכשיו: 050-892-5552

**דברי עחשבה ועצקות עפי כבוד האדמו"ר
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
אצרות טהורות**

א. "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה וגו'" (שמות א, א) בשבעים נפש ירדו בני ישראל למצרים, כולם היו צדיקים חסידים וטהורים. והגלות הזו הייתה אכזרית שאין כדוגמתה, פרעה היה לוקח תינוקות ושוחט אותם והיה מתקלח עם הדם שלהם כדי לרפאות את הצרעת שהייתה לו, אכזריות קשה שאין כדוגמתה. חשבנו לפרש ולומר יסוד גדול - כשילד מתחיל לגדול הוא עובר תקופות של חולי, וזה הטבע של הילד, מתי שהוא מתחיל לגדול יש כל מיני דברים שמשתנים אצלו באופי, ברוח, במוג אוויר, וגם הילד חייב לא להרגיש טוב, יש מחלות של ילדים שאם הילד לא חולה בהם זה לא טוב, כי רק כך הוא יגדל ויהיה בריא וכל הרע בתוכו יצא. כך אצל כל אדם או אומה או קהילה, בכל דבר בעולם חייב לעבור כמה מחלות. אדם שיש לו עסק אי אפשר שתמיד העסק יהיה עובד טוב, אלא חייב שיהיה משבר, אדם נשוי עם אשה חייב שלפעמים יהיה משבר כל שהוא. אותו דבר בני ישראל, מתי שהתחילו להתהוות ולהיות אומה הנבחרת בעולם, היינו חייבים לעבור את מה שעברנו במצרים - ארבע מאות שנה של גלות קשה. וכל אדם בחיים צריך לבנות את הנפש שלו להיות מוכן, הוא לא יודע איך יבוא המשבר ומתי אדם ישן בלילה - צריך להיות מוכן שמחר בבוקר כשיקום הוא יכנס למשבר בחיים.

ב. צריך להקשות קושיא חזקה ביותר, למה הקב"ה נתן אותנו בגלות בידי אדם אכזר כמו פרעה, הוא שיעבד את בני ישראל בלי הנאה, למה לא בידי מלך רחמן שיתנהג טוב כלפינו. אלא באמת הקב"ה יכל לשלוח אותנו לגלות בידי מלכים רחמנים, אבל אז היינו רוצים להשאר שם, כי היה נח לנו להיות בידי מלך שמרחם עלינו, "ברבות הטובה תרבה אהבה" - כמה שטוב לאדם הוא אוהב יותר, והיינו יכולים להשאר שם אצל אותו מלך רחמן, אבל הקב"ה נתן אותנו בידי מלך אכזר וכך בכינו הצטערנו והתפללנו להקב"ה בשברון הלב, וה' ריחם עלינו ובסוף גאל אותנו ממצרים לפני הזמן, במקום ארבע מאות שנה היינו שם רק מאתיים ועשר שנים.

ברכת ברכים ורעיים

כשרואים **ברך מברכים:** בידו אמת ה' אלקי מלך העולם שבו ונבחרת **שלא עולם בראשית**

כשרואים **דעם מברכים:** בידו אמת ה' אלקי מלך העולם ויחי המלך **יחי המלך המשיח**

כשרואים **משת מברכים:** בידו אמת ה' אלקי מלך העולם ויחי המלך **יחי המלך המשיח**

ליפאת כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א על גבי התורה בתורה ר"ל

קדושת העלון
ודברי התורה יהיו לרפואות
דוד אליהו חיים
בן שמחה הי"ו
דינה בת זילפה
רחל רשל בת זוהרה
ירין חיים בן נעמה
בן דואב בן מלכה
הי"ו

לע"נ
מזל בת תמו
אביכור ז"ל

קדושת העלון ודברי התורה יהיו לרפואות:

אליהו בן אסתר	ניסים בן איזה	ולהצלחת
איזה בת אסתר	לעילוי נשמת	ניסים יעקב בן צביה
מרים בת אנרייט	אלברט אברהם	דניאל בן איזה ומשפחתו
מרים בת סימי	בן נינה ז"ל	מנחם בן חנה ומשפחתו
אהרון בן חנה		

ליזכרון עולם בהיכל ה' קדושת העלון ודברי התורה יהיו לע"נ

ריטה רבקה בת תמר ז"ל	בקה בת שמחה ז"ל	בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל	ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל	רוחמה בת חנה ז"ל
בן ציון בן שלום ורות ז"ל	אליהו בן חנה ז"ל	שמחה בת שלום ורות ז"ל	רבי לעזיז ויצמן ז"ל	סימונה בת וואליד ז"ל
שמחה בת שלום ורות ז"ל	דוד לוי בן שרה ז"ל	שלום בוקר בן ברכה ברכוסה ז"ל	אמיר ויצמן בן מסעודה ז"ל	מרים בנימין ז"ל
פרוספר בן תמו ז"ל	בן וענונו בן שרית ז"ל	אהרון בן חנה ז"ל	רמי רחמים בן אלים ז"ל	אליס בת לאה ז"ל
יקוט בת עלו ז"ל	שלום בן ברכה ברכוסה ז"ל	צמח בן תמו ז"ל	פיליפ בן פרננוד ז"ל	פרננוד מסעודה בת לאה ז"ל
מאיר בן עלו ז"ל	מוריס סלימאן בן מרים ז"ל	אסי שאול בן עליזה ז"ל	רבי חיים בר מימיה ז"ל	טלי עטר בת מסעודה ז"ל
שרה בת פאני ז"ל	שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל	תמר בת שמחה ז"ל	מוריס סלימאן בן מרים ז"ל	ברכה ברכוסה בת מרים